

[Poulsgaard]

at vi nu skal bruge yderligere statsmidler på dette beslutningsforslag.

Maisted (FD):

De frie demokrater kan selvfølgelig ikke stemme for et forslag af denne karakter, som er med til at undergrave landets økonomi. Når man tager i betragtning, at det beløb, vi her yder til u-landsbistand, svarer til, at vi var 50-60 år om at afdrage den gæld, det danske samfund har sat sig i, kan man forstå, at vi ikke har råd til at ofre 4-5 mia kr. om året.

Dertil kommer, at det beløb, som vi altså godgørende giver af andre menneskers penge, er et beløb, som vi ikke selv yder, men som vi låner i udlandet, hvilket betyder, at udenlandske statsborgere betaler dette beløb. Det danske folketings flertal, som er god til én ting, nemlig at formøbe andre menneskers penge og undergrave den danske økonomi, er altså i stand til at låne penge i udlandet og sende dem videre, hvorefter de kalder det u-landshjælp.

Jeg gør opmærksom på, at disse betragtninger ikke er noget, som de frie demokrater står alene med. Afdøde Per Hækkerup sagde, at det var en skandale, at den danske befolkning ikke var i stand til at holde orden i sin egen økonomi. Han havde oven i købet den målsætning dengang, at der skulle være balance over for udlandet omkring midten af 1980'erne, fordi, som han fremhævede, det er ulogisk, at den danske befolkning, som siger, den gerne vil yde u-landsbistand, låner pengene hos fremmede arbejdere for at være godgørende. Det kan man simpelt hen ikke være bekendt, og i den økonomiske situation, landet befinder sig i, er dette her fuldstændig vanvittigt.

Dertil kommer, at vi belaster det udenlandske lånemarked og dermed forhindrer mindre stærke nationer i at gå ud og låne den kapital, de har behov for. Det er amoralisk i enhver henseende, og det er økonomisk uforsvarligt.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne til indledning gentage, hvad jeg sagde under førstebehandlingen af dette forslag i november sidste år: regeringen er indstillet på at opretholde og forøge den danske bistand til udviklingslandene i over-

ensstemmelse med de målsætninger for omfanget af industrilandenes bistand, som er vedtaget i FN.

Det er ikke bare ord. Regeringen har på dette område ladet handling følge ord. Jeg behøver bare at minde om situationen, da denne regering trådte til i 1982; dengang havde den tidligere socialdemokratiske regering som bekendt planer om at nedsætte bistandsprocenten til 0,70 som led i nogle spareforanstaltninger. I dag, 2½ år efter, er bistandsprocenten på 0,77, og i det finanslovsforslag for 1986, som regeringen fremsætter til august, vil bistandsprocenten være øget til 0,82. Dette indebærer en vækst på ikke mindre end 455 mill. kr. målt i faste priser fra i år til næste år. En vækst på 455 mill. kr. og en tilsvarende vækst i bistandsbevillingerne er mig bekendt ikke gennemført af nogen tidligere regering.

Når regeringen er gået ind for en så stærk stigning til næste år, er det tillige udtryk for ønsket om at bevare en bred enighed i folketinget om u-landspolitikken, for som jeg har sagt ved adskillige lejligheder: det er en ulykke, hvis udviklingspolitikken bliver genstand for indenrigspolitisk overbudspolitik, sådan som vi oplever det her i dag. Vi kan nemlig ikke bare lade u-landsbistanden stige helt uden hensyn til andre forhold, og efter regeringens opfattelse er der to realpolitiske hensyn, der bør være afgørende for omfanget af Danmarks bistandsbevillinger: for det første den økonomiske situation i Danmark og for det andet mulighederne for at bevare kvaliteten og effektiviteten i bistanden. Lad mig tage det sidste først.

Jeg har over for udenrigsudvalget peget på, at der normalt går mellem 2 og 3 år, fra en projektidé bliver født og identificeret, og til de første beløb kommer til udbetaling, og hvis kvaliteten og effektiviteten i vores bistand skal bevares, kan denne periode ikke gøres kortere. Hvis den bilaterale bistand øges i betydelig grad, vil det derfor i hvert fald på kortere sigt kunne blive vanskeligt at opretholde den vægt på den fattigdomsorienterede projektbistand, som jo er et særkende for dansk udviklingsbistand, og det kan blive nødvendigt i en overgangsperiode at lægge større vægt på alternative bistandsformer som f.eks. importstøtte i form af varebistand.

I den forbindelse har nogle anført, at vi bare kan øge vores bistand igennem de mul-